

Magyar görbe

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 32. szám, 2019. augusztus 9.

Rubin Eszter: Árnyékkert. Jaffa Kiadó, Budapest, 2019, 342 oldal, 3490 Ft

Egy vidéki lány, Molnár Kornélia (Lia), és egy pesti fiú, Stark György (Gyuri) rettenetes kapcsolatának krónikája ez a regény, amely Rubin Eszter sorrendben harmadik kötete. Az előző kettőt, a *Barheszt* és a *Bagelt* is olvastam, s nagyon szerettem mindkettő humorát, azt a fajta szellemességet, amelynek legfőbb jellemzője az önirónia. Aki ezt a sajátos humort várja az *Árnyékkerttől*, az csalódni fog - de jó értelemben. Az új regény fekete, komor és hideg. A cím pontos: valóban nem a napos oldalon járunk, hanem az árnyékban, még hozzá szimbólumok között. A történet legfontosabb szimbóluma az a ház, ahol Lia és Gyuri él. Filmvászonra kívánczó, alaposan megkomponált, érzéletes leírásokat olvashatunk a ház állagának romlásáról, s lassan megbizonyosodunk róla, hogy ennek a szerelmet, házasságot, magán- és társadalmi életet, fejlődést, tehetséget, nagyságot, vállalkozást szimbolizáló „háznak” nemhogy a görbe falai hitványak, de soha nem volt szilárd alapja sem. Egy ilyen házban csak haldokolni, egy ilyen élethazugságba csak belerokkanni lehet. Ebben a házban, ebben a házasságban, ebben az életben, ebben az országban mintha minden szándékosan hazugságra épülne.